

Sygn. akt II AKz 602/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: S.A. Alicja Bochenek

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Andrzeja Kuklisa

po rozpoznaniu w sprawie **W. S.**

podejrzanego o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej

z dnia 29 września 2015 roku, sygn. akt III Kp 451/15 (1 Ds. 884/15)

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 września 2015 roku, wydanym w sprawie III Kp 451/15 (1 Ds. 884/15), Sąd Okręgowy w Bielsku – Białej na wniosek Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Żywcu, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 2 k.p.k., przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego W. S., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 9 lipca 2015 roku, sygn. akt II Kp346/15, na dalszy okres, tj. do **dnia 3 stycznia 2016 roku**, do godziny 20.00.

Na postanowienie to zażalenie wniósł obrońca podejrzanego, który zaskarżył je w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 258 § 1 pkt. 2 oraz § 2 k.p.k. poprzez bezzasadne uznanie, że w sprawie istnieje duże ryzyko podejmowania przez podejrzanego działań polegających na nakłanianiu świadków do składania fałszywych zeznań oraz utrudniających prowadzenie postępowania karnego, a także błędną interpretację § 2 tegoż artykułu polegającą na przyjęciu domniemania, iż z samego faktu zagrożenia surową karą wysnuć trzeba wniosek, iż oskarżony będzie utrudniał prawidłowy tok postępowania;
2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 251 § 3 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie, dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego, a także niespełnienie pozostałych wymogów prawidłowego uzasadnienia postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że uchyła się tymczasowy areszt podejrzanemu, zaś z ostrożności procesowej o uchylenia w całości orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bielsku – Białej do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

Sąd Okręgowy w Bielsku – Białej dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych, stwierdzając, że aktualnie nadal konieczne jest stosowanie wobec podejrzanego W. S. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, albowiem inny środek zapobiegawczy byłby w sprawie niewystarczający.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że w stosunku do podejrzanego zrealizowana jest podstawowa przesłanka z art. 249 § 1 k.p.k., wskazująca na duże prawdopodobieństwo dopuszczenia się przez podejrzanego zarzucanego mu czynu stypizowanego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Analiza akt sprawy w aspekcie art. 249 § 1 k.p.k. nie przynosi odmiennych od Sądu Okręgowego ustaleń oraz wniosków, wskazujących na to, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadków, wyjaśnień podejrzanego, protokołu oględzin miejsca zdarzenia oraz dokumentacji medycznej z przebiegu leczenia pokrzywdzonego, pozwala na przyjęcie dużego prawdopodobieństwa dopuszczenia się przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Oczywiście przy tym jest, że istnienie ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania w żadnym wypadku nie przesądza o sprawstwie podejrzanego, albowiem ustalenie tego, czy istniejące obecnie duże prawdopodobieństwo popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu przekształci się w pewność, czy też doprowadzi sąd do innych wniosków, będzie stanowić przedmiot dalszego postępowania. Na obecnym, incydentalnym etapie postępowania wystarczającym jest stwierdzenie, że w sprawie istnieje materialna przesłanka dowodowa stosowania środków zapobiegawczych.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., stwierdzić należy, iż nie sposób nie podzielić stanowiska sądu pierwszej instancji co do realności istnienia ze strony podejrzanego obawy matactwa. Wskazać należy, iż obawa, o której mowa w przytoczonym wyżej przepisie, wynika z faktu relacji łączących podejrzanego z występującymi w sprawie świadkami, a w szczególności z żoną pokrzywdzonego A. Ł.. Sąd pierwszej instancji, słusznie wskazał w tym miejscu, na próbę ewentualnego kontaktu podejrzanego z W. Ż. oraz w/wym. żoną pokrzywdzonego, którzy będą po raz kolejny przesłuchiwać w sprawie przez prokuratora.

Ponadto w niniejszej sprawie występuje także potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, łącząca się z występującą w sprawie przesłanką szczególną, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Podejrzanemu W. S. zarzucono dopuszczenie się przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. zagrożonego surowym wymiarem kary. Zważywszy zaś na występujące w niniejszej sprawie okoliczności podmiotowo-przedmiotowe, a w tym wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzucanego podejrzanemu czynu, w połączeniu z ustawowym zagrożeniem zarzucanego mu czynu, a także okolicznością, iż podejrzanym miał działać w warunkach recydyw, nie budzi wątpliwości twierdzenie, że w przypadku potwierdzenia w procesie jego sprawstwa i winy, w pełni realnym jest wymierzenie surowej kary pozbawienia wolności.

Określona przez ustawodawcę w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania opiera się na założeniu, że oskarżony może podejmować próby zakłócenia prawidłowego toku postępowania, gdy spodziewa się orzeczenia względem siebie surowej kary i w takiej sytuacji nie jest konieczne szczegółowe wykazywanie, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające obawę, iż będzie w ten sposób postępować. W doktrynie i w orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że groźba surowej kary rodzi domniemanie, że oskarżony może podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 listopada 1996 r., IV KZ 119/96, OSP 1997/4/74; uchwała Sądu Najwyższego

z dnia 19 stycznia 2012 roku, I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Prok.i Pr.-wkl. 2012/4/13, OSP 2012/7-8/80, OSP 2013/6/66, Biul.SN 2012/1/12; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 grudnia 2004 r., II AKz 120/03, OSNPG 10/03; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 6 lutego 2008 r., II AKz 65/08, OSAW 2009/1/131, KZS 2009/2/63). Jak zaś wprost wynika z art. 258 § 2 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k. Zachowanie to może w szczególności przybrać postać ucieczki lub ukrywania się, jak również prób destabilizowania prawidłowego toku postępowania. W tej sytuacji zarzut błędnej interpretacji i zastosowania art. 258 § 2 k.p.k. należało uznać za niezasadny.

Z aprobatą tutejszego Sądu nie spotkał się również zarzut obrazy przepisu art. 251 § 3 k.p.k. Unormowanie tego przepisu dotyczą innego przecież etapu postępowania, to jest wymogów jakie musi spełniać orzeczenie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania w toku postępowania przygotowawczego na wniosek prokuratora rejonowego.

Dodać też należy, że okres dotychczasowego stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania – od dnia 9 lipca 2015 roku - pozostaje w rozsądnej relacji do wymiaru grożącej mu kary pozbawienia wolności, wobec czego nie przestał spełniać swej funkcji zabezpieczającej prawidłowy tok postępowania, przeradzając się w antycypację przyszłej kary.

W sprawie spełnione zostały również przesłanki umożliwiające przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania w trybie art. 263 § 2 k.p.k. Dotychczasowe zakończenie sprawy nie było możliwe z uwagi na obiektywne okoliczności. Wprawdzie odnośnie podejrzanego organy ścigania mają jeszcze do przeprowadzenia niewiele czynności procesowych, niemniej jednak zapoznając się z treścią wniosku o przedłużenie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania, w którym wymieniono czynności do przeprowadzenia, usprawiedliwionym jest utrzymanie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego, albowiem ich przedmiotem są okoliczności mogące mieć znaczenie również i dla jego odpowiedzialności.

Mając powyższe na uwadze, jak też nie znajdując powodów, dla których, w myśl przepisu art. 259 k.p.k. należałoby od tymczasowego aresztowania odstąpić, postanowiono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia doręczyć:

- podejrzanemu oraz jego obrońcy;
- akta zwrócić;

Katowice, dnia 28 października 2015 roku.